

KAŽDÝ PES SI ZASLOUŽÍ MÍT SVŮJ DOMOV.

ROLO HLEDÁ DOMOV

BLAKE MORGAN

bambóok

bamb**oo**k

Killianovi, Finnovi a Zoe

ROLO HLEDÁ DOMOV

Kapitola první

Svobodný pes

Čmouch čmouch čmouch. V čumáku mi silně zacukalo, když jsem tu vůni zachytil: teplá a masová a vynikající. *Čmouch čmouch.* Psí žrádlo? *Čmouch čmouch.* Šťavnatá kost? *Čmouch čmouch.* Ne, je to ještě lepší – biftek!

Moje dráčky zaťukaly na kuchyňské podlaze, když jsem se blížil ke svému cíli, ale záhy jsem zjistil, že jídlo je vysoko nade mnou na kuchyňské lince, kam moje packy nedosáhnou.

Ten biftek voní vážně úžasně, pomyslel jsem si. I když ho mám radši naservírovaný v misce na zemi. Možná se slaninovou přílohou. Ale já se spokojím s tím, co mám – lepší kost v hrsti než celé kuře na střeše.

Vydrápal jsem se na jídelní židli, postavil se na zadní a předními packami jsem se snažil biftek chňapnout. *Prostě. Tam. Nedosáhnu!*

Aha – už vím! Začal jsem na čalouněné židli poskakovat nahoru a dolů – *hop, hop, hop* – byl jsem blíž a blíž! Po několika odrazech jsem se dokázal na linku vyhoupnout. Ale zrovna když jsem se chtěl do bifteku zakousnout, talíř se převrhl přes okraj a přistál s hlasitým *třísk* na zemi!

Zničehonic zakřičel rozzlobený hlas: „Vořechu! Jsi to ty, Vořechu?“ Z kuchyňských dveří se vynořila vysoká temná silueta. Byla to jedna z těch zlých holých bytostí. Dvounožec. Můj majitel.

Až po špičku ocasu mě polil ledový strach. Nohy se mi roztráslly a srdce mi bilo tak hlasitě, že jsem ho slyšel v uších. Seskočil jsem z kuchyňské linky a rozběhl se – na biftek jsem úplně zapomněl. Můj majitel běžel za mnou z kuchyně ven na zahradu.

„Nemá smysl mi utíkat!“ volal dunivým hlasem. „Stejně tě chytím, ty hloupý pse!“

Přibližoval se víc a víc, a když jsem se otočil a uviděl provaz, který držel v ruce, málem jsem zakopl o vlastní packy. Celé tělo se mi roztrásllo strachy. Uváže mě a nechá mě zase venku na zahradě. Venku

je taková zima a cítím se tam tak sám – nemohl jsem na to ani pomyslet. I život toulavého psa by byl lepší než tohle!

Právě se natahoval, aby mě chytil, když –

S cuknutím jsem se probudil. Moje nohy sebou zběsile škubaly, jako kdybych pořád běžel. Ten sen působil tak skutečně... protože *byl* skutečný. Všechno se to přesně takhle seběhlo v den, kdy jsem konečně utekl. Až na ten biftek – ten byl opravdu jenom ve snu.

Kvůli té noční můře jsem si to všechno znovu vybavil – jak mě můj majitel nechával celé dny samotného, jak mě zapomínal krmit, jak na mě křičel, když jsem něco provedl, jak mě na dlouhé zimní noci uvazoval venku. Možná jsem byl jenom nečistokrevný voříšek, ale žádný pes si nezaslouží takové zacházení. Proto jsem se rozhodl, že se postavím na své vlastní čtyři packy – že to sám ve světě zvládnou – že uteču a budu žít jako divoký pes. Nakonec to nemůže být zas tak těžké, ne?

Ten večer, skoro týden po tom, co jsem utekl, jsem se schovával venku pod stromem před strašlivou

zimou. „*Au-au-auuu!*“ zavyl vítr a já jsem zavyl nazpátek, abych ho odehnal. Měsíc vypadal jako bledě šedý míček, který leží na obloze a čeká, až po něm někdo chňapne. Vydával slabou záři, díky níž nebyla tma tak černá.

Po celodenním putování jsem se ocitl na novém místě. *Trocha suché trávy, nějaké staré rezavé houpačky, plot kolem dokola... to musí být park*, pomyslel jsem si. I když jsem byl v neznámém teritoriu, bylo příliš pozdě na to, abych šel dál. Musel jsem zůstat přes noc a trochu se vyspat. Když jsem si lehnul pod lavičku, zacukaly mi uši kvůli zvukům neznámých tvorů, kteří šustili v blízkých stromech a keřích. Cítil jsem se úplně sám.

Vrrrr! To jsem nebyl já – to byl můj žaludek. Měl jsem tak strašný hlad! Nejedl jsem... nevím, jak dlouho už to bylo, ale připadalo mi to jako mnoho psích let. Kdybych jenom ten park znal, mohl jsem jít ulovit pár mastných obalů od jídla a olízat je. *Mňam!*

Jak jsem přemýšlel o jídle, hlad se tak bolestivě zakousl do mých vnitřností, že jsem musel zanaříkat. „*Aa-haú!*“ Ale k čemu to bylo? Nikdo mě neuslyší, a i kdyby, bude jim to jedno. Dvounožcům

se prostě nedá věřit. Přinejlepším tě zklamou a přinejhorším jsou krutí jako kočky. Musel jsem být teď svým vlastním páníčkem. Musel jsem jít dál a neohlížet se. Možná mě trápil hlad a zima, ale jenom kvůli tomu se přece nebudu cítit mizerně!

Zavětril jsem. Zavanula sem silná vůně – *čmuch* – stromů, potom něčeho mnohem lepšího – *čmuch čmuch* – možná něčeho k jídlu – *čmuch čmuch* – něčeho jako – *čmuch čmuch* – OVOCE!

Ta vůně mi připomněla jedinou chvíli, kdy jsem jedl ovoce. Klusal jsem se svým bývalým majitelem po hlavní ulici. Byla to jedna z mála procházek, na kterou mě vzal. Šli jsme k venkovnímu stánku s ovocem a zeleninou. Když jsme procházeli kolem, na chodník se skutálela švestka a já jsem ji zhltnul, než mě stihl můj majitel zastavit – s pečkou a vším!

Teď jsem znovu ucítil lepkavě šťavnatou delikátnost švestek. Sledoval jsem jejich vůni přes trávu. Bylo to, jako bych byl na neviditelném vodítku, které mě táhlo k tomu výtečnému ovoci. Dychtivě jsem pospíchal a vzrušeně jsem vrtěl ocasem.

Tady je to! Nade mnou se tyčil obrovský strom, pod kterým ležela spousta švestek. Šťastně jsem se na ovoce zadíval. *Je to moje, celé je to moje!*

Pelášil jsem ke stromu s visícím jazykem, ze kterého mi odkapávaly sliny na chlupatou bradu. Byl jsem skoro u ovoce, ale strašidelný zvuk mě přiměl zamrznout na místě.

„*KRÁ! KRÁÁÁ!*“

Z nejvyšších větví se k obloze vzneslo hejno vran. Pohybovaly se jako smečka lišek a jejich pronikavé skřeky mě bolely v uších. „*KRÁ! KRÁÁÁ!*“

Neumím ani slovo vránovsky, takže jsem jim vůbec nerozuměl. Ale jedno jsem věděl – měly namířeno přímo k mému ovoci! Ta největší se vrhla dolů k nejbližší švestce a utrhla si sousto. Začal jsem se opatrně sunout vpřed, abych dal najevo, že si na ovoce taky kladu nárok, ale ten pták otočil hlavou tak, že jsem se díval přímo do jeho zahnutého zobáku. Byl jsem jenom malé štěně, ale byl jsem na světě už dost dlouho na to, abych věděl, že bych se neměl prát s někým, kdo má zobák ostřejší než moje zuby!

Když byla největší vrána sytá, přistál na zemi zbytek hejna a začal do ovoce klovat jak zběsilý. Největší pták je pozoroval a vydával zvuky „*kra-kra-kra!*“, které zněly, jako by se mi posmíval. Všechny ostatní vrány mezitím dojedly a odletěly k obloze. A všechno, co pro mě zbylo, byla rozměklá drť pecek a slupek.

A bylo po všem. Žádné jídlo nezůstalo. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo někde se stočit do klubíčka a pokusit se usnout. *Možná jsem neměl utíkat – když nic jiného, měl jsem jídlo a přístřeší*, pomyslel jsem si sklíčeně. *Většinou jsem dostal k jídlu něco jako studenou rýži nebo těstoviny, které zbyly od večere. Dobře, někdy mě můj majitel úplně zapomněl nakrmit, ale aspoň jsem neumíral hlady.*

Ne – musel jsem přestat takhle přemýšlet. Nemohl jsem tu prostě jen tak sedět a litovat se. Odešel jsem z domova, protože jsem tam byl nešťastný. Pokud budu mít ocas vztyčený a zatnu zuby, bude mi mnohem lépe o samotě. Doběhl jsem k jedné z laviček, pod kterou byla hromádka suchého listí. Třikrát jsem se otočil, abych si pro sebe vytvořil hnízdečko, a pak jsem sebou praštil na zem a položil si hlavu na packy.

Věděl jsem, že se budu po psím šlofíku cítit lépe. Možná zítra najdu něco ještě skvělejšího než švestky. Tahle myšlenka mě rozveselila a zase jsem vrr-vrr-vrtěl ocasem. Ano, byl jsem svobodný pes. Mohl jsem si dělat, co jsem chtěl, jak jsem chtěl, kdy jsem chtěl... Jenom jsem doufal, že součástí toho bude i nějaké jídlo!

Kapitola druhá

Dlouhé, předlouhé uši

Příštího dne, dokud bylo slunce vysoko na obloze, jsem podřimoval na hromádce listí. Když se znovu schovalo za horizont, vydal jsem se dál. Bylo bezpečnější pohybovat se pod pláštíkem tmy, kdy nebyla šance, že mě zahlédne nějaký dvounožec.

Šel jsem ulicí za ulicí. Dům, dům, příjezdová cesta, dům, dům, dům, trávník. Chtěl jsem se vyválet v trávě a ucítit na svém kožíšku její sametový dotek, ale věděl jsem, že je moc riskantní být takhle blízko obydlí dvounožců.

Jednou za čas jsem ucítil pejska uvnitř některého z domů: ten příšerný čistý smrad domácího mazlíčka,

který se právě vykoupal. *Fuj!* Od té doby, co žiju di-voce, jsem si špínu oblíbil. Ale i když ti čistoucí pejsci příšerně smrděli, nemohl jsem si pomoci a vždycky, když jsem je ucítil, představoval jsem si, jak si v bezpečí a v teple hoví na měkkém gauči před praskajícím ohněm v krbu. Jak je jejich páníček hladí a hází jim šťavnaté kosti od večere. A na krátkou chvíli jsem si přál, abych byl jedním z těch domácích psů.

Vtom jsem zahlédl vedle domu popelnici, uvnitř které – *čmouch* – jsem ucítil – *čmouch čmouch* – slaninu! I když byla syrová a nejspíš prošlá, byla slanina z koše o hodně lepší než jakékoli jiné dvounožčí jídlo.

Vedle popelnice byla dlouhá nízká zídka. Postavil jsem se na zadní, zahákl přední packy o okraj, vytáhl se nahoru a s hlasitým *břink* se vydrápal na popelnici. Ten náhlý zvuk mě vyděsil. Nadskočil jsem, když se dveře domu otevřely a objevila se nezaměnitelná silueta – dvounožec, vystrašený tím zvukem. Strašně moc jsem se chtěl ponořit do popelnice a najít tu slaninu, ale neměl jsem čas. Ten dvounožec by u mě byl dřív, než bych slaninu získal. *Tak a teď – rychle! Utíkej, dokud můžeš!*

Běžel jsem a běžel, dokud jsem se neocítl na konci ulice, zahrnul jsem za roh a uviděl všude kolem

obchody s jasnými světly zářícími na chodník. Prohnal jsem se kolem několika obchodů, než jsem doběhl k jednomu, který prodával – *čmuch čmuch* – jídlo. Když jsem uviděl, kdo čekal venku, srdce se mi rozbušilo v hrudi. Byla to jezevčice přivázaná za vodítko k nějakému zábradlí. Uvízla tam! Co když tam tu fenku uvázal nějaký dvounožec a navždy ji opustil? Ta myšlenka mi vrátila vzpomínky na to, jak mě můj majitel přivazoval na zahradě. Nohy se mi třáslly, ale nemohl jsem tam jen tak stát a sledovat to. Musel jsem něco udělat!

Přistoupil jsem k jezevčici a představil jsem se pár krátkými štěknutími. „Ahoj. Jmenuju se Vořech a moc rád bych ti pomohl.“

„Vořech? To je ale zvláštní jméno!“

Nechápal jsem, proč se ta fenka usmívá, když byla očividně v nebezpečí.

„Jsi v pořádku? Všiml jsem si, že jsi přivázaná k zábradlí. Kdo ti to udělal?“

„To byl můj majitel, hlupáčku! Šel jenom dovnitř pro něco k jídlu.“

Já to věděl! Věděl jsem, že to byla špinavá práce nějakého dvounožce. A ne jen tak nějakého dvounožce – udělal to majitel téhle nešťastné fenky!

„Vrrr. Jak typické. Můj majitel mě taky často přivazoval – nenáviděl jsem to. Ale neboj se – osvobodím tě!“

„Osvobodíš mě? O čem to mluvíš? Čekám tu na svého majitele.“

„Takže ty... ty tu *chceš* být takhle přivázaná?“

„Samozřejmě. Mám svého majitele ráda. Je hezké, že mi někdo dává večeri a bere mě na procházku.“

„Takže... nejsi jezevčice v nesnázích?“

„Jsem v nesnázích jenom proto, že mě otravuješ.“

„Nechceš utéct od svého vodítka a být svobodná? Jsem teď divoký pes a nikdy jsem nebyl šťastnější.“

Než mohla odpovědět, nastražil jsem uši, protože jsem zaslechl cinkání zvonku. Dveře obchodu se otevřely a já ucítil strašnou kolínskou přicházejícího dvounožce. Naposledy jsem se na fenku podíval, abych se ujistil, že je v pořádku, a rychle jsem utekl, než si mě dvounožec všimne a taky mě přiváže k zábradlí.

Šel jsem dál, dokud jsem se neocítl v ještě rušnější části města.

Auta na silnici hlasitě vrčela a já zavřel oči. Cítil jsem se víc v bezpečí, když jsem neviděl, co se děje. Ale zvuky mi připadaly ještě hlasitější a já slabě

zakňučel, protože mě bolely uši. Cítil jsem se v nebezpečí a chtěl jsem se schovat.

No tak, buď statečný, pomyslel jsem si. Dokážeš to! Prostě klad' jednu packu před druhou.

Moje tlapky se pomalu znovu rozešly po chodníku. Stáhl jsem uši k hlavě, abych tolik nevnímал zvuk aut, která se hnala kolem mě.

Nádech, výdech, prostě pokračuj dál...

Vedle mě bliklo světlo projíždějícího auta.

Nádech, výdech, už jenom kousek...

Vyhnul jsem se dalšímu jasnému paprsku.

Nádech, výdech, už jsem skoro tam...

Konečně jsem zpomalil, když jsem dorazil k vysokému kovovému zábradlí. Byl jsem dost malý na to, abych se mohl protáhnout pod ním. Vynořil jsem se na dlouhém šedém nástupišti. Ale než jsem se mohl rozhodnout, kam se odtamtud vydat, uslyšel jsem hlas z druhé strany nástupiště. Otočil jsem hlavu a spatřil dvounožce sedícího na lavičce.

„Ahoj, pejsku!“ zakřičel dvounožec.

Nervózně jsem zavrtěl ocasem ze strany na stranu a ustrašeně jsem zeširoka zívnuł.

„Co tu děláš tak sám, kamaráde? Proč nejsi se svým páníčkem?“ I když ten dvounožec mluvil jemným

chvějícím se hlasem, pořád jsem se bál, že mě chytí a vrátí mě mému starému majiteli. Pozorně jsem se díval, jak se natáhnul pro dlouhý klacek, který měl opřený o lavičku. Pak se pomalu postavil. „Pojď sem, kamaráde, ať si tě můžu pořádně prohlédnout. Kam se asi poděl tvůj obojek, co?“

Normálně klacky miluju, ale tenhle byl až moc dlouhý. *Co když mě tím klackem ten dvounožec bouchne?* Můj původní majitel na mě občas mával deštníkem a vyhrožoval, že mě uhodí. Nikdy to ve skutečnosti neudělal, ale ta výhrůžka bolela skoro stejně, jako kdyby mě vážně praštil. Ta vzpomínka mě v panice přikovala na místě. *Měl bych zůstat bez hnutí, nebo utéct? Mohl bych zuřivě zavřít, sklapnout zuby a toho dvounožce vystrašit. Ale co když to nezafunguje?*

Moje myšlenky přerušil divný troubivý zvuk. Hluk byl čím dál hlasitější a silný vítr mi pocuchal kožíšek.

Dvounožec se podíval po nástupišti, kde zastavoval obrovský vlak. A dokud mi nevěnoval pozornost, chytil jsem příležitost za kožich, otočil jsem se na pacce a vystartoval jsem opačným směrem.

Když jsem se konečně zastavil, nohy se mi třásly. Jen tak tak jsem dokázal dovléct svoje tělo do

nejbližších keřů. Když jsem byl dostatečně schovaný před všemi pohledy, nervózně jsem si lízal kožíšek, abych se uklidnil. *Uf – to bylo o fous!*

Nakonec, když se všechno zklidnilo a ztichlo, sebral jsem odvahu a vykradl se opět ven. Zavětril jsem, abych prozkoumal okolí. *Čmouch čmouch*. Byl tady nějaký divoký tvor – věděl jsem to, protože místo přednedávnem označoval. Co když se to vrátí, ať už je to cokoliv?

Ale předtím, než jsem mohl vymyslet nějaký plán, v blízkém keři to zašustilo. Potom to přestalo, ale začal šustit bližší keř – a ještě bližší. Někdo nebo něco mě sledovalo!

Šust, šust, šust.

Zvážil jsem svoje možnosti. *Pokud se ten tvor bude chtít prát, měl bych nejspíš utéct. Nejsem úplně dobrý bojovník...*

Než jsem si mohl rozmyslet cokoli dalšího, z keře vyrazila chlupatá věc. Zavrčela tak, že jsem se roztrásl. Ovšem když jsem se na zvíře pořádně podíval, uvědomil jsem si: *Uf – to je jenom další pejsek! Možná žije sám jako já! Možná si můžeme pomoci!*

Plný naděje jsem zavrtěl ocasem s jazykem visícím na stranu.

„*Haf, haf!* Ahoj! Jmenuju se Vořech.“

„Ahoj, Vořechu. Já... hm... no, nikdo mi nikdy nedal opravdové jméno. Ale místní veverka mi říkájí Stopařka, veverčí zhouba, takže si tak taky říkám. Ale můžeš mě oslovovat jenom Stopařko.“

Bylo mi jasné, proč jí tak veverka říkájí. Stopařka opravdu vypadala trochu divoce. Srst měla tak dlouhou a matnou, že vypadala, jako by se o ni nikdo nikdy nestaral. Ale já sám jsem měl co říkat – po pouhém týdnu divokého života jsem taky nevypadal jako výstavní pes.

Stopařka taky nebyla čistokrevná, ale když jste se podívali na její velké oči a dlouhé, předlouhé uši, řekli byste, že měla něco z bigla, stejně jako já. Pohnula se – opatrně a pomalu – k mému krku, zvedla čenich, který vypadal jako poškrábaný od kočky, dlouze začenichala a... odskočila zpět a zašklebila se.

„Co to máš na krku?“ zvolala.

„Aha, tohle?“ řekl jsem a v rozpacích jsem sehnul hlavu. „To je jizva od provazu. Můj majitel mě občas přivazoval.“